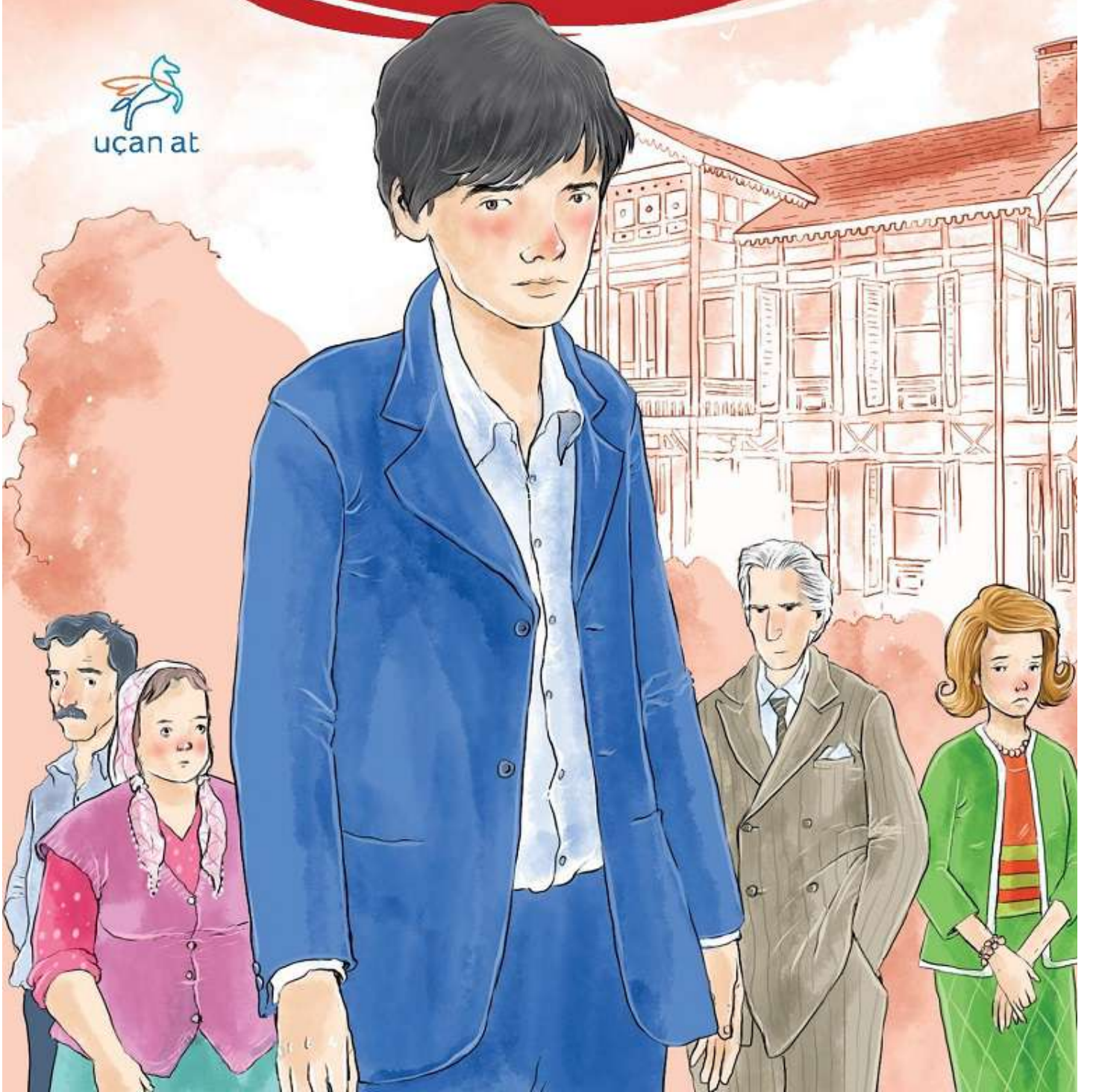

KEMALETTİN TUĞCU

Adını Değiştiren Çocuk

uçan at

uçan at
yayınları

ADINI DEĞİŞTİREN ÇOCUK

Yayın No: 87

Yadigâr Öyküler Dizisi: 15

Editör: **Gökçen Yüksel Karaca**

Kapak ve İç Tasarım: **Yasemin Kula**

Tasarım Uygulama: **Nurel Naycı**

Baskı ve Cilt: **Çevik Matbaacılık**

Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 501 30 19

Kapak Baskı: **Saner Matbaacılık**

© Kemalettin Tuğcu - Uçan At Yayınları, 2019

Sertifika No: 16228

ISBN: 978-605-9501-87-3

1. Basım: Haziran 2020

Uçan At Yayınları

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1

34110 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx)

Belgegeçer: (0212) 511 47 74

www.ucanat.com.tr

bilgi@ucanat.com.tr

Tüm yayım hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Çocuk ve ilk gençlik edebiyatı yayıncılığı amacıyla 2017 yılında kurulmuş olan Uçan At Yayınları, Bilge Kültür Sanat Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KEMALETTİN TUĞCU
ADINI DEĞİŞTİREN
ÇOCUK

Resimleyen:
Uğur Köse

Kemalettin Tuğcu

1902'de İstanbul'da dünyaya gözlerini açtı. Ayakları içeri dönük olarak doğduğu için, dışarıda akıp giden hayata uyum sağlayamadı. Okula gidemedi, rahatça arkadaşlarıyla dışarıda oynayamadı. Tüm bu olanlar onu içine kapanık birine dönüştürdü. Fakat bu özrü onu yıldırmadı. Bir şiirinde "Ne okul yüzü gördüm, ne yol gösteren kişi / Çaresizlik içinde yazıya döktüm işi." diyen Tuğcu, kendi gayretleriyle okuma yazmayı öğrendi ve tercüme yapacak derecede Fransızcasını geliştirdi. Yazarak avundu ve güçlendi. On üç yaşında başladığı yazı hayatında *Kuklacı, Üvey Baba, Garip, Sadet Borcu, Eskici Baba, Yer Altında Bir Şehir* başta olmak üzere üç yüzden fazla romanın yanında Fransız yazarlardan tercümeler de yaptı. *Kadın Dünyası, Çocuk Haftası, Ev-İş ve Hayat Mecmuası* gibi dergilerde görevler aldı ve yazıları yayınlandı. Şiirleri ise Gelişigüzel ismiyle bir kitapta toplandı. Eserlerinden bazıları sinema filmlerine ve televizyon dizilerine ilham kaynağı olmuştur. 1995 yılında 'Tüyap Kitap Fuarı Çocuk Edebiyatı' ödülüne layık görülen usta yazar, 1996'da vefat etti.

ADINI DEĞİŞTİREN
ÇOCUK

Akşam olup da herkes evine çekildi mi hemen her avludan bir çocuğun ağlayışı duyulurdu. Evlerdeki babalar, “Sarı öküzü niye suya saldın? **Davarı** niye güneşte bıraktın? Kuzuya niye sahip çıkmadın?” diye oğullarının suçlarını sayıp döker; hızlarını alamaz, onlara dayak atarlardı. Anneler ise hiç karışmaz, bazen de “Ben demiştim, beni dinlemedin.” diye söylenirlerdi.

Köyde bizimkinden başka on dört ev vardı. Ev derken; kerpiçten örülmüş, üstleri toprakla sıvanmış, pencere yerine açılan duvarlara da **çul** gerilmiş dört duvardı.

Evlerin yanında çitle ayrılmış bir bahçe, bu bahçede de gübre yığınları bulunurdu. Köyün ortasında bir meydan, bu meydanda bir kuyu vardı. Büyük bir ağacın gövdesini oyarak tekne diye kullanır, hayvanlara buradan su içerirlerdi.

Karacaviran adındaki köyümüzün içinde tek bir ağaç yoktu. Zaten yaz günleri hastalardan,

ihtiyarlardan, emziren kadınlardan başka köyde kalan olmazdı. Herkes tarlalara gider, güneşin altında, kızgın toprak üstünde durmadan çalışırdı.

Çoğu gece ışık yakılmazdı. Evlerde lamba bile yoktu. Hava kararınca yatar, gün ışyınca ayaklanırlardı. Yedikleri yemek sac üstünde yarı kavrulmuş yufka ekmeği, bulgur pilavı, fasulye, bakla, çorbaydı. Yazın yemekler daha çeşitli olur; erik hoşafına pekmez, meyve karıştırılırdı.

Bizim evimiz köydeki diğer evlere hiç benzermezdi. Evimize köyde kiremitli ev derlerdi. Penceresinde cam, evin yanında erik ağaçları vardı. Evimizde lamba yakar; hiç kimsede olmayan yemek kapları, eşyalar kullanırdık. Dikiş makinemiz bile vardı. Ara sıra köyün kadınları anneme gelip dikiş makinesinde bir şeyler diktirirlerdi. Köydeki herkesten daha iyi durumdaydık. Aklım erdiğinden beri hayatımda büyük bir sır olduğunu düşünüyordum. Ama ne olduğunu anlayamamıştım.

Babam Ahmet, diğer babaların aksine bana hiç kızmazdı. Ben ne yaparsam yapayım kimse ses çıkarmaz; her istediğimi yerine getirir, bana daha başka yiyecekler verir, benim için hep iyi şeyler düşünürlerdi.

Annem Fatma; güçlü kuvvetli, güzel yüzlü bir kadındı. O öteki kadınlar gibi tarlaya çalışmaya gitmezdi. Kendimi bildim bileli her zaman

yanımdaydı. Babam tarlamızda çalışması için fakir köylüler tutar, onların başında durur. Eve gelince de ilk işi beni aramak olurdu.

Babam anneme de hiç kızmazdı. Çok iyi geçirirlerdi. Köyde ihtiyarlar dahi babamın hatırını sayar, ona "Ahmet Efe" diye seslenirlerdi.

Babam temiz giyinir, herkese elinden geldiği kadar iyi davranır, başı dertte olanlara yardım ederdi.

Köyümüze iki saat uzakta Kavaklı adında büyük bir köy ve bu köyde de üç sınıflı bir okul vardı.

Altı yaşıma geldiğim zaman babam beni bu okula yazdırdı. O günden sonra **yanışmalarımızdan** biri, her sabah beni atla okula götürmeye, akşamları da alıp getirmeye başladı.

Ben bu Kavaklı köyünde okudum. Tek bir öğretmenimiz vardı. Her şeyi çabucak okuduğum, öğrendiğim için öğretmen beni çok seviyor, benimle ayrıca ilgileniyordu.

Yaşları benimkinden çok daha büyük olan çocuklar bir türlü okuyamazken ben bir yıl içinde yazı yazmaya ve yedi yaşımdayken gazete okumaya başlamıştım. Dersleri zor anlayan, isteksiz çocukların arasında benim gibi okumaya düşkün bir çocuğun bulunması köy öğretmenini çok sevindiriyordu. Oradaki okul üçüncü sınıfa kadardı. Beş

sınıflı okul çok uzakta olduğu için bana dördüncü ve beşinci sınıfı da okutan öğretmenim, beşinci sınıfı bitirip diploma almam gerektiği zaman babamı çağırıldı ve ona, “Efe,” dedi. “Ben oğlunu beşinci sınıfa kadar okuttum, eline belge de verdim. Bu hafta kasabaya giderek onu imtihana sokacaksın, diploma alacak.”

Öğretmenim babama gereken yazıları verdi. O hafta babam en güzel atlarımızdan birini arabamıza koşturarak beni annemle birlikte kasabaya götürdü.

10

Kasaba dört saat uzaktaydı. Orada annemin akrabası olan ihtiyar bir bakkalın evinde kaldık. Üç gün arka arkaya beni ilkokula götürdüler. Oradaki imtihan sonucunda pekiyi derece ile ilkokul diploması aldım. Bunda şüphesiz ki öğretmenimin etkisi büyüktü.

Benim okumaya devam etmem için kasabada küçük bir ev tuttular. **Güz** geldiğinde, okulların açılmasına yakın kasabaya gittik. Artık altıncı sınıf öğrencisiydim.

On beş evli, pek fakir bir köyde doğduğum için kasaba bana dünyanın en büyük şehri gibi gelmişti. Orada her çeşit eşya satan dükkânlar, kahveler; süslü gezen erkekler, kadınlar, subaylar, askerler vardı.